TIŞTÊ KU GILLETTE LI DÛ XWE DIHÊLE

(bi çavê yên ku dîsa bi rê dikevin)

«Klînîkek nexweşan derman dike. Civakeke lênêrînê mirovan radigire.»

I. Tiştê ku dimîne

Ez di odeya bêhnvedanê de bûm, ya ku ji nexweşan re vekirî bû ji bo bêhnvedana nîvro, cixare û axaftinê — û ji me hevalan re jî, ku li bendê bûn nexweşên xwe vegerînin malê.

Ez ne nerehet bûm, lê hişyar bûm: li ser wê yekê ka mirov çawa di nav nexweşiyê de nazik dibe, nexweşiyeke ku gelek caran seqet dike û rêya revê tune, nexweşiyeke ku li temenê tu kesî nanêre.

Pênc mêr û jinek hebûn, hemû li ser kursiyên bi teker rûniştibûn. Ber bi min ve zivirîn û dest pê kirin pirsîn ka ez çend salî me, çi karî dikim, bi çi mijûl dibim, pîşeya dilê min çi ye; û di dawiyê de xwestin bizanibin ez li ser hin pirsên siyasetê û olê, û li ser çend kesên navdar, çi difikirim.

Çavên wan vemirî bûn, çavên kesekî ku tenê li bendê ye ronahî vemire. Û li şûna wê ez, ew ronahî, min dîsa pêxist.

Ev awayê min ê bûna bi mirovan re ye: wan bikenînim. Ez ne lîstikvan im, ne jî qeşmerê klînîkê — tenê mirovek wek gelekan, lê ne wek nan ewqas asayî.

Paşê wan çîrokek ji min xwest. Û li vir divê ez bi xwendevan re rast bim: ya ku min got ne henekekî bi edeb bû, û min ê wê li tu cihekî din negota. Lê li wir, di wê odeyê de, destûra kenîna bi tiştên ku jiyanê ji wan standibû di destê wan de bû ku bidin, ji xwe re. Û wan ew ji min xwest. Loma ez wê wek ku bû vedibêjim, ji ber ku paqijkirina wê bi tevahî dê bibe xiyaneta li wan.

Bihêlin ez ji we re vebêjim — min got — li ser mirovekî li ser kursiya bi teker, bê mil û bê ling, ku rojekê bersiva reklamekê li ser malpereke naskirinê da.

Û heke yek nekene, min lê zêde kir, ne sûcê min e: tenê dê tê wê wateyê ku îro ne roja wî ye.

Jineke pir dewlemend, temenê wê baş derbas bûyî — nêzîkî heştêyî — bi alîkariya keça xwişka xwe ya çil û pênc salî, li mêrekî digeriya. Lê piştî her tiştê ku jiyanê fêrî wê kiribû, ramanên wê yên zelal li ser celebê mêrê ku dixwest hebûn: yekî ku qet destê xwe bilind neke, yekî ku li malê bimîne, û — em bibêjin — mêrekî bi pîvanên comerd.

Li derî xistin. Wê ev mirovê li ser kursiya bi teker, bê mil û bê ling, lê ciwan û delal, li pêşiya xwe dît, ku ji bo reklamê hatibû serlêdanê.

Wê hevpeyvîn pê re kir.

Wê mêrek dixwest ku qet destê xwe bilind neke: û milên wî tune bûn. Xala yekem di berjewendiya wî de.

Wê ew malhez û bêdeng dixwest: û lingên wî tune bûn, li ser kursiya xwe. Xala duyem di berjewendiya wî de.

Û di dawiyê de wê jê re got ku ew dixwaze ew ji aliyê mêraniyê ve baş xwedî alet be. Û wî, bi tevahî ciddî, bersiv da: «Xanim… û hûn difikirin ku min bi çi li derî xist?»

Di wê gavê de pênc mêr bi kenê teqiyan, û nikaribûn rawestin. Lê jin ciddî ma, bê tevger. Û hemû baldariya min ber bi wê ve çû.

Ji bo wê guhertoyeke min a duyem tune bû, min tiştek amade nekiribû. Lê birûskeke îlhamê hat min: min jê re got ku, heke bixwaze, ez ê hejmara telefona wî namzedî bidim wê. Çavên wê ronî bûn, bişirî, û got: erê, erê.

Min bişirînek ji wê bi dest xistibû. Ez gihîştibûm armanca xwe. Ew hemû tişt bû ku ji wê kêliyê ma — û bes bû.

Dema ez ji saziyê derketim, her kesî ji min pirsî ka ez ê kengê vegerim, û gelo çîrokên min ên din hene.

II. Epîlog

Mirov bawer dikin ku tiştê ku dimîne dosyeyeke bijîşkî ye, wêneyekî tîrêjê ye, dermankirineke ku li malê bê domandin, an hejmareke telefonê ku bi lez li ser perçe kaxezekê hatiye nivîsandin.

Ew şaş in.

Dema mirovek ji saziyekê derdikeve, hema hema tiştekî ji yên ku ji bo dermankirina wî hatin bikaranîn bi xwe re nabe.

Ew mirovan dibe.

Ew dengan dibe.

Adetan.

Korîdoran.

Demjimêran.

Rûyên ku bi hefteyan, an bi mehan, dema jiyana wî nîşan kirin.

Bijîşkî di arşîvan de dimîne.

Bîranîn rêyeke din digire.

Û ez dixwazim behsa wê bîranînê bikim.

III. Rûpela nivîskar

Ev berhem bi siparîş nehatiye nivîsandin.

Nehatiye firotin.

Ji bo armancên bazirganî nehatiye çêkirin.

Hatiye nivîsandin da ku şahidiyê bide nirxa rehabîlîtasyonê, rûmeta mirovî û têkiliya di navbera mirovan de.

Tenê heqê ku tê xwestin dolarekî sembolîk e — ne wekî bihayê berhemê, lê wekî şahidiya peywireke hevpar ji bo çandeke lênêrîn, hêvî û berpirsiyariyê.

Ferdinando